

„Istennel a mélységben” sorozat 6. rész/ Litér, 2020. november 1. / Szabó J. Róbert

ISTENNEL A MÉLYSÉGBEN

Jeremiás 29,12-14.

Kedves Testvérek!

1.

»Sohasem lehet elbizakodott, aki alázatosan hisz Istennek; de nagyon elbizakodott az, aki kételkedni merészel a szavában. Nem valószínű, hogy csalódunk, ha túlságosan bízunk az ígéletben. Kudarcunk oka a hit hiánya, és nem a túlzott hit.« – ezekkel a gondolatokkal kezdi Spurgeon, a híres angol prédikátor egyik könyvének fejezetét, amelyben Isten ígéreteiről beszél. ¹

Vajon mi hiszünk-e Isten ígéreteiben? Ismerjük-e egyáltalán őket? S életünk különböző élethelyzeteiben, különösen a mélységeinkben, vajon képesek vagyunk igent mondani rájuk?

2.

Izráel azért, mert elfordult Istenétől, Babilonba került fogságba. Ott keseregtek nyomorúságuk, veszteségeik miatt, azokkal a kavargó érzésekkel, hogy Isten elhagyta őket, vajon bízhatnak-e még benne, vajon meghallja-e azt, ha beszélnek hozzá. Isten pedig Jeremiás prófétán keresztül levelet küld számukra a fogságba, amelyben emlékezteti őket arra, hogy Ő örökkévaló szeretettel szereti őket.

Sokan hallották Isten vigasztaló ígéletét: »**jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtelek benneteket, visszahozlak benneteket arra a helyre, ahonnan fogságba vittelek...**«, de nem hallották meg azt. Nem jutottak el a fülüktől a szívükig ezek a szavak: »**Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.**« A keserű érzések és a félelmek felülírták a bizalmukat és a hitüket. Voltak, akik nem akarták megérteni, hogy a szabaduláshoz hosszú út vezet, és ez a hosszú út hetven esztendeig fog tartani, mert idő kell ahhoz, hogy Izráel újra őszinte szívvel forduljon Istenéhez, hogy újra őszintén tudja imádni Őt.

3.

Isten Izráelnek a fogságban is az életet kínálja. A mélység nem vitte tőlük távolabb az Urat, és a szenvedés nem tette szeretetlenebbé őt, aki örökké szeret. Ezért biztatja őket arra, hogy éljenek, dolgozzanak, házasodjanak, ültessenek, műveljék földjeiket, de mindenekelőtt: **tanuljanak meg újra egészen tőle függni!**

Miért fontos ez? Az, aki Isten nélkül akar boldogulni az életében, csak azt látja, mennyi mindentől függ az élete és a boldogulása. Mit látott Isten népe a fogságban? Azt látta, hogy a sorsa a babiloni államhatalomtól és a birodalmi politikától függ. A fölöttük állóktól, a körülményektől látták függni az életüket. Így látják ma is sokan az életüket

De Izráelnek meg kellett értenie, hogy Babilon és a fogság csupán: „díslet”. A babiloni el-

¹ Idézet: Spurgeon „Ígélet szerint” c. írásából.

nyomók csupán statiszták egy olyan színdarabban, ahol nem ők, hanem Isten a nagy rendező! Fel kellett ismerniük, hogy nem Babilon határozza meg a sorsukat, mert minden Istentől függ. Isten akarata és szeretete pedig semmit sem változott népe iránt, és ahogyan a múlt alkalommal hallottuk, neki meg vannak a maga tervei, és ha azok elérték céljukat, akkor a fogságnak is vége lesz.

Miért nem hiszünk mi Isten ígéreteiben? Mert nem látjuk, nem értjük, hogy egy Valakitől függ minden, ami velünk kapcsolatos: attól, aki ezt mondja nekünk: »**A messzeségben is megjelent az Úr: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen. Fölpítelek még, és fölépülsz...**« Jer 31,3-4a.

4.

Tele vagyunk panasszal, aggódással és félelmekkel. Próbáljuk találgatni, hogy mi vár bennünket a jövőben. De belegondolatok már abba, hogy az életünkben minden hit kérdése? Anélkül, hogy lekicsinyelném a problémáinkat, a félelmeinket, mindig az a kérdés, hogy a hitünk, vagy amiben és akiben hiszünk, képes-e felülrni a félelmeinket. Vagy éppen fordítva történik? A félelmeink írják felül a hitünket? Nem mindegy!

Minden mélységben Jézus nekünk is felteszi azt a kérdést, amit Péternek is feltett a Galileai tenger partján: „szeretsz-e engem?” Ezt a kérdését fordíthatnánk úgy is: elhiszed-e, hogy én szeretlek, nem felejtettelek el és jót tervezek az életeddel? Mert Jézus úgy szeret téged, hogy az életét adta érted. *Eljött, meghalt, feltámadt - hogy mélységben és magasságban mindig veled legyen.*²

Egy bennünket ért váratlan helyzetben sohasem az első reakciónk az izgalmas, hanem a második! Hogy értem ezt? A hívő ember is megijed, haragra lobbán, féltékeny lesz, irigység támad a szívében, elkeseredik egy őt ért rossz szituációban. Hívő emberként is csak emberek vagyunk, akik tökéletlen emberi természetükkel reagálunk mindenre, ami történik velünk. De mindig a második reakció számít! A folytatás! Az, hogy mit kezdesz a helyzet kiváltotta emberi reakcióiddal és a szívedből feltörő érzésekkel? Engeded eluralkodni őket magadon, vagy valami egészen mást teszel?

5.

Ezékiás király egyszer levelet kapott az asszír uralkodótól, a levélben tk. ez állt: »**Ne engedd, hogy rászedjen téged Istened, akiben bízva azt gondolod, hogy nem kerül Jeruzsálem az asszír király kezébe! Hiszen te is hallottad, hogy mit vittek véghez Asszír királyai minden országban, kiirtva mindent. Te talán megmenekülhetsz? Megmentették-e más népek istenei azokat, akiket elődeim elpusztítottak...?**« 2Kir 19,10-12. Bizonyára Ezékiás első reakciója a félelem lehetett, de a második más volt: »**...fölment az ÚR házába, és kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt.**« A király második reakciója az volt, hogy Isten elé vitte a problémáját, ezzel egészen belevonta őt a megoldásba, mert tudta, hogy ez az egész helyzet túl nőtt rajta. Bizalommal imádkozott, és nem is akármit kért: »**De most te, Urunk Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, Uram, az egyedüli Isten!**«

Mi lenne, ha a mélységeinkben mi is megtanulnánk ezért imádkozni? S mi van akkor, ha a

² Lovas András: Magasság és mélység – Istennel.

mélységeink azért adatnak, hogy mi is és mások is meglássák Isten dicsőségét és hatalmát?

6.

Figyeljétek meg Isten Izráelnek adott ígéletét! (1) Az Úr meghallgatást ígér: »Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket.« (2) Az Úr azt ígéri, hogy nem rejtőzik el, ha szükség van rá: »Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.« (3) Sőt, mindennél tovább megy, és azt ígéri, hogy eljön majd, amikor megváltozik minden: »... jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtelek benneteket minden nép közül és minden helyről, ahová szétszórtalak - így szól az Úr -, és visszahozlak erre a helyre, ahonnan fogságba vitettelek benneteket.«

Komoly ígéretek ezek! De figyeljétek meg azt is, hogy a mondatokban ott van egy kicsinyke szó: „**HA**”! Azt mondja Isten: én jóra fordítom a sorsotokat, összegyűjtelek benneteket, visszahozlak benneteket arra a helyre, ahonnan fogságba vittelek... HA... segítségül hívtok... HA... kerestek engem.

Vagyis az ígértek egy feltétellel válnak valósággá: HA Izráel valódi hittel újra Istene felé fordul, HA újra számol vele, Ha újra megtanul támaszkodni rá és egyedül Benne reménykedik. Azaz: HA Isten népe megtanul egyedül csak Istentől függni. Isten ígérétei állnak, de nem válhatnak valósággá, ha Izráel nem „nehezedik” rájuk teljes súlyával, azaz nem fogadja el azokat a valóságnak. Mert Isten ígérétei sohasem Isten miatt nem válnak valósággá, hanem azért, mert mi nem hisszük el azt, hogy azok valósággá lehetnek!

7.

Ezzel a mai igehirdetéssel végére értünk ennek a sorozatnak, amelyben azt akartam megmutatni nektek, hogy lehet másként megélni a mélységeinket is Istennel. Lehet talpra állni és lehet talpon maradni akkor is, ha valami váratlan helyzet vagy esemény ledönt vagy megingat bennünket. Mert: »**Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.**« Róm 8,38-39.

Jennifer Floyd Floridában (USA) élő asszony minden édesanyák rémálmát élte át: elvesztette legidősebb gyermekét. A római levélből idézett verssel kapcsolatban így írt évekkel később: »Soha nem értettem ezt a verset addig, amíg néhány évvel ezelőtt el nem vesztetem legidősebb gyermekemet. Számptalan érzés kavargott bennem, és azon töprengtem, vajon helyénvalóak-e. ... Amikor a fenti verset újra olvastam, Isten emlékeztetett arra, én ember vagyok, ő pedig Isten. Semmi. Ez a szó tényleg hozzám szól? Istenem, tényleg semmi sem választhat el tőled? Isten bizonyosságot adott erről a szent igazságról, és rájöttem, hogy ez nem jelenti azt, hogy soha semmi rossz nem történhet. Arról szól az idézet, hogy semmi sem választhat el minket Istentől - még egy szerettünk tragikus és végleges elvesztése sem. Amikor világossá válik számunkra, hogy Isten mindig velünk van, akkor kezdetét veheti a gyógyulásunk, úgy, ahogy Isten megígérte. És ez a gyógyulás békességet hoz.«

Imádsága legyen a mi imádságunk is: »Urunk, segíts, hogy világosan lássuk, hogy Isten vagy, és így fájdalmainkat eléd tárhatjuk. Tudjuk, hogy törődsz velünk, és meghallod segítségkérő kiáltásunk!« Ámen!